

VERBINDING BEGINT WAAR HET VERHAAL OPHOUDT

Waarom je soms dieper moet kijken dan je stamboom

Er zijn mensen die opgroeien naast hun moeder, zonder haar ooit echt te voelen. Die aan de keukentafel zitten, samen eten, samen leven en toch een kloof ervaren die ze niet kunnen benoemen en niet kunnen dichten. Dat doet pijn op een manier die moeilijk uit te leggen is, want van buitenaf lijkt er niets aan de hand. Maar vanbinnen weet je: er is geen verbinding.

Wat doe je met dat gemis? Veel mensen proberen het te begrijpen via de psychologie van het gezin, via hechtingstheorieën, via het gedrag van de ouder. En soms helpt dat. Maar soms reikt het niet ver genoeg. Soms begint het antwoord niet in dit leven.

WAAROM JE IN DEZE FAMILIELIJN BENT GEBOREN

Vanuit het perspectief van regressietherapie kiest de ziel haar omstandigheden niet willekeurig. Voor een nieuwe incarnatie kijkt de ziel naar wat er nog onafgemaakt is, wat er in vorige levens is blijven liggen, wat er uitgewerkt wil worden. En dan worden de omstandigheden gezocht die daarbij passen. Soms gaat dat langzaam en overwogen. Soms gaat het razendsnel: dit moet opgelost worden en deze ouders, deze familielijn, dit verhaal past daar precies bij.

Dat betekent dat de familielijn waarin je wordt geboren geen toeval is. De ouders die je hebt, de voorouders achter hen, de patronen die al generaties meegaan, ze zijn niet zomaar je achtergrond. Ze zijn het terrein waarop jouw ziel verder wil.

Dat is een gedachte die iets kan losmaken. Want als je ouders niet hebben gekozen voor jou, maar jouw ziel heeft gekozen voor hen, wat zegt dat dan over het gevoel van niet verbonden zijn? Wat als dat gevoel zelf precies de aanwijzing is waar je naar moet kijken?

DE VROUW DIE NIET MOCHT SPREKEN

Een vrouw komt bij me in de praktijk. Ze is ruim volwassen, maar het verdriet dat ze beschrijft is oud. Al vanaf haar vroegste jeugd voelt ze geen band met haar moeder. Niet omdat haar moeder slecht voor haar was. Niet omdat er aantoonbaar iets mis is gegaan. Maar de verbinding is er gewoon niet en dat gemis heeft zich door haar hele leven getrokken als een stille pijn. Ze heeft ook moeite om verbinding met zichzelf te voelen. Alsof er iets in haar mist wat ze nooit heeft gehad.

In een regressiesessie volgen we wat er werkelijk aan de hand is. Ze gaat terug naar een leven dat vlak voor dit leven heeft plaatsgevonden. Een kort leven, een zwaar le-

Soms begint het antwoord niet in dit leven

ven. Ze wordt geboren bij een moeder die alleen is en leeft onder de dreiging van een gewelddadige man. Hij heeft meerdere vrouwen, wil geen kinderen en heeft moeder zwanger achtergelaten zonder dat te willen. Als hij langskomt, zorgt moeder ervoor dat hij het kind nooit ziet. Ze leven in stilte. Letterlijk. Het meisje mag geen geluid maken, want geluid is gevaar.

Maar moeder en dochter communiceren. Niet met woorden, ze leren elkaars gedachten te lezen, elkaars gevoelens te verstaan zonder een klank. De telepathische verbinding tussen hen is diep en intens, het enige wat ze hebben.

Naarmate het meisje groeit, wordt haar waarneming scherper. Ze voelt steeds helderder wat er gebeurt als vader langskomt. Ze ervaart wat moeder ervaart. En op een avond, als ze twee jaar oud is, probeert ze in te grijpen. Ze probeert haar moeder te beschermen.

De vader knijpt haar keel dicht. Hij zegt dat ze onbelangrijk is en geen geluid mag maken. Het meisje sterft. En dezelfde avond sterft ook haar moeder.

WAT DE ZIEL WIL UITWERKEN

Dit leven heeft diepe sporen achtergelaten in de ziel. De verbinding was er, innig, bijna onvoorstelbaar intiem, maar ze verliep via een kanaal dat in dit leven niet meer bestaat. En precies daarom kiest de ziel voor een moeder die niet telepathisch kan communiceren. Niet als straf, niet als toeval. Maar als opdracht: leer in dit leven te spreken. Leer dat je stem mag bestaan. Leer dat verbinding ook op een aards, menselijk, hoorbaar niveau mogelijk is.

Maar dat weet het kind in dit leven niet. Het enige wat ze ervaart is dat de verbinding met moeder ontbreekt. Dat het kanaal waarlangs ze wil communiceren niet aankomt. En dus trekt ze zich terug. Steeds verder en verder in zichzelf. De wereld voelt onveilig, de verbinding voelt onmogelijk. Pas als we in de sessie dit vorige leven volledig uitwerken, >

verschuift er iets. De vrouw begrijpt niet alleen met haar hoofd waarom deze moeder haar moeder moest zijn, ze voelt het. Ze voelt hoe deze moeder, door precies te zijn wie ze is, haar de kans heeft gegeven om de verbinding met haar eigen zielsverhaal te herstellen. En in dat herstel komen ook de innerlijke kinderen in beweging. De kleintjes in haar die zich zo eenzaam en onbegrepen hebben gevoeld, die zich terugtrokken omdat verbinding te pijnlijk was, zij mogen nu gevoeld worden. Zij mogen er zijn en thuiskomen in complete verbinding met zichzelf.

De verbinding met moeder die ze haar hele leven heeft gemist, ontstaat. Niet omdat moeder veranderd is, maar omdat zij veranderd is.

WANNEER EEN HELE FAMILIELIJN DRAAGT

Soms is het trauma niet van één ziel alleen. Soms draagt een hele familie het mee, van generatie op generatie, zonder dat iemand precies weet waar het begonnen is.

In een familie die ik begeleid, heerst al jaren een onverklaarbare angst. Meerdere familieleden, nichten, achternichten, neven, achterneven, zijn bang een kind te verliezen. Bij sommigen is die angst zo sterk dat een kind ziek wordt, of dat er een vrees is voor uithuisplaatsing terwijl de situatie daar werkelijk geen aanleiding toe geeft. Het is een angst die niet rationeel te verklaren is, maar die iedereen in de familie op de een of andere manier kent.

Bij een voorouderregressie van een van de achterkleinkinderen wordt zichtbaar waar het begon. Een doodgeboren kindje, ver terug in de lijn. En als we verder kijken, blijkt het groter: bij de oma's van de achternichten zijn meerdere kinderen gestorven, een aantal bij de geboorte, een jongetje van twee. Nog verder terug zijn er meer kindjes die niet bleven. En zelfs in de huidige generatie is er een

achternicht bij wie een doodgeboren kindje is geboren. Maar niet alle neven en nichten dragen de angst even zwaar. Waarom de een wel en de ander nauwelijks? Dat blijkt samen te hangen met wat die ziel zelf meebrengt. Een aantal van hen incarneert in deze familielijn met eigen zielstrauma rondom verlies, rondom kinderen, rondom sterven voor de tijd. De pijn in de familielijn wakkert hun eigen pijn aan. De twee lagen versterken elkaar.

En dan werkt het helen twee kanten op. Als deze familieleden hun eigen zielstrauma gaan uitwerken, helen zij niet alleen zichzelf, de energie trekt ook door de lijn omhoog, naar de overgrootmoeders die verloren hebben en nooit verwerkten. De familielijn wordt schoongemaakt. En de hoop is dat in de generaties die nog komen, de angst rondom kinderen niet meer zo zwaar hoeft te wegen.

THUISKOMEN IN JEZELF

Wat verbinding in de diepste zin is? Ik denk dat het thuiskomen is in jezelf. Niet in de verhalen die je over jezelf vertelt, niet in de rollen die je speelt, niet in de verwachtingen van de lijn waaruit je bent geboren, maar in de kern van wie jij bent als ziel.

Die kern raakt bedekt. Door trauma, door pijn, door de verhalen van anderen die in je zijn gaan leven alsof ze van jou zijn. Door de angsten van je voorouders die je ongemerkt bent gaan dragen. Door de onverwerkte momenten uit levens die je je niet meer herinnert, maar die je wel nog voelt. Verbinding herstellen begint daar. Bij de laag onder het verhaal. Bij de ziel die weet waarom ze hier is. En soms is de moeder of vader met wie je je hele leven geen band hebt gevoeld, precies de sleutel naar die ontdekking. ■

Marlies Lageweg is regressietherapeut en opleider bij het Arutam College.

Soms is een trauma niet van één ziel alleen, maar soms draagt een hele familie het mee, van generatie op generatie, zonder dat iemand precies weet waar het begonnen is